

BİR DİRENİŞTİR ÇANAKKALE

Türk Milleti, bazen bizleri hüznülendiren, çoğu zamansa “Evet, işte ben o vatanın evladıyım!” dedirtecek şanlı bir geçmişe sahiptir. Öyle bir geçmiştir ki bu, hatırladıkça içimizi acıtan ama bir o kadar da gurur duyduğumuz silinmeyecek bir izdir. Çanakkale... Toprağı kırmızı Çanakkale... Her bir nefes çekişte kan kokan Çanakkale...

Birinci Dünya Savaşı'nda kazanılan en zorlu ve en önemli zaferdir Çanakkale Zaferi. Sene 1915... Her zamanki deniz, yalnız daha bir hırçın, daha çok hırçın... O da hissediyor tarih defterine yazılacak bu kanlı savaşı. Rüzgâr daha bir farklı, sanki başkaldırıyor düşmana. Hiddetle esiyor, denizin hırçınlığına karışıyor rüzgârın hiddeti. Güneş doğuyor ufuktan, bekliyor Mehmetçik, bekliyor... Düşmanını bekliyor, şehadet bekliyor... Gözlerinde bir parıltı var. Her şeyini feda edebileceği vatani, bayrağı, bağımsızlığı, toprağı, namusu için bir kez daha hazır. Dünyanın dört bir yanından gelen düşmanlar toprağımıza ayak basıyor. Kim ki onlar torağımıza ayak basıyor? Mehmetçik, kızgın, yorgun, kederli... Ama bir o kadar da kararlı! Toprağımıza ayak basacak her bir ayak izinin hesabını soracak onlara! On beş yaşlarında delikanlılar, analarını bırakıp gelmişler, “Kim bilir ne haldeler şimdi?”. Elleri buram buram toprak kokan, emek kokan... O nasırlı eller semaya kalkmış, haykırışlarını da alıp götürüyor rüzgâr. Her bir sözü iletiyor, daha üşüyor Mehmetçik. Mehmetçik üşüyor, üşüdüğünü bildikçe ben de üşüyorum sanki. Bir titreme geçiyor vücudumdan, o an orada olsam, haykırısam “Üşüme!” diye. Sonra hatırlıyorum, melekler yanlarında onların. Mehmetçik bilmiyor, o akan gözyaşlarını görmüyor. Ama bildiği bir şey varsa o da “Vatan kutsaldır, bayrak tektir ve Türk esir olmaktansa ölmeyi tercih eder! Türkler hiçbir zaman esir olmamış ve olmayacaklardır!”. Cebinde biricik anasının okuduğu dua, dilinde “Allahu Ekber!” nidaları, kalbinde inancı... Sonrası ise tam bir yıkım... Kanlar toprağı yıkıyor, gökyüzü dile gelmiş, deniz kızıl... “Kafa, göz, gövde, bacak, kol, çene, parmak, el, ayak...” boşanırcasına yağıyor. Hüznülü, kasvetli

havaya bulanıyor yer gök. Gökyüzü kırmızı, deniz kırmızı, toprak kırmızı... Kanın yoğun kokusu dört bir yanda. Cesetler yığılmış, bedenleri ölü ama korkuluyor basarsak uyanırlarsa diye... Sonsuz bir uykuya dalıyor Mehmetçik. Yeri göğü yarıyor Mustafa Kemal! Aslan yelesi gibi sarı saçları, insanın içini delen masmavi gözleri, kararlı edasıyla çıkageliyor. Meydan okuyor ölüme! Kükrüyor Mustafa Kemal: “Ben size taarruzu değil, ölmeyi emrediyorum!” diyor.

Küllerinden doğuyor Çanakkale. Bir umut... Bir umut ayağa kalkıyor Mehmetçik! “Geliyorum!” diyor, “bekle beni şehadet, geliyorum!” ve gidiyor. Analar ölüm haberlerini bekliyorlar. Kazanıyoruz, bu öyle bir zafer ki kelimeler yetersiz... Geriye hatırdaki isimsiz kahramanlarımız kalıyor, Seyit Onbaşılar...

Bizler bu vatanın evlatları olarak bu topraklar için, vatan için canını feda eden bu isimsiz kahramanları, Seyit Onbaşılarını tanımalı, bilmeli ve tarihimizi anlayarak, öğrenerek vatanımıza milletimize daha faydalı olmalıyız. Atatürk’ün dediği gibi: “Geçmişini bilmeyen, geleceğine yön veremez!”.

Bu vatan uğruna ölen koca yürekli Mehmetçikler, ruhunuz şad olsun!

KOMPOZİSYON/TÜRKİYE İKİNCİSİ

Adı/Soyadı : **Merve GÜRCAN**

Okulu/Sınıfı : **Sinan Alağaç Ortaokulu -
7/B**

İlçesi/İli : **Tepebaşı / Eskişehir**